

EXPUNERE DE MOTIVE

Secțiunea 1 Titlul proiectului de act normativ :

LEGE PRIVIND CODUL PATRIMONIULUI CULTURAL

Secțiunea a 2-a Motivul emiterii actului normativ

1. Descrierea situației actuale	În perioada anilor 2005-2008, Ministerul Culturii a inclus obiectivul elaborării unui Cod al patrimoniului în strategia patrimoniului cultural și, ulterior, acesta a fost reluat în toate programele de guvernare ale miniștrilor culturii. Intenția de codificare a fost generată de procesele similare care se desfășurau în acest domeniu în alte țări europene, dar și de nevoia de a simplifica, uniformiza și reforma legislația existentă în domeniu. În România sunt în vigoare legi care acoperă toate marile domenii cu implicații în protecția patrimoniului cultural: Ordonanța Guvernului nr. 43/2000 privind protecția patrimoniului arheologic și declararea unor situri arheologice ca zone de interes național, Ordonanța Guvernului nr. 47/2000 privind stabilirea unor măsuri de protecție a monumentelor istorice care fac parte din Lista patrimoniului mondial, Legea nr. 182/2000 privind protejarea patrimoniului cultural național mobil, Legea nr. 422/2001 privind protejarea monumentelor istorice, Legea nr. 311/2003 a muzeelor și colecțiilor publice, Legea nr. 6/2008 privind regimul juridic al patrimoniului tehnic și industrial, Legea nr. 26/2008 privind protejarea patrimoniului cultural imaterial. În aplicarea acestor acte normative au fost emise numeroase norme metodologice, aprobate prin hotărâri ale Guvernului sau ordine ale ministrului culturii. Prin urmare, la nivel național există cadru legislativ acoperitor în domeniul patrimoniului cultural, iar această legislație este una modernă, destul de recentă. Cu toate acestea, multiplele inițiative de amendare a cadrului normativ, ineficiența în protejarea efectivă a patrimoniului, semnalată de o parte a societății civile, numărul mare de acte normative aplicabile dublat de neclaritatea sau insuficiența prevederilor legale actuale și de complexitatea procedurilor birocratice ce se traduc în multiple sarcini administrative atât pentru autoritățile publice, cât și pentru cetățeni, au pus pe agenda publică ideea de codificare. Procesul de aderare la Uniunea Europeană a evidențiat, în plus, nevoia de a ajusta cadrul legislativ intern pentru a consacra efectiv în practica internă convențiile internaționale deja asumate de România. În Strategia națională de apărare a țării, edițiile 2015-2019 și 2020-2024, patrimoniul cultural se află între valorile, interesele și simbolurile naționale. Din acest punct de vedere, patrimoniul cultural constituie astăzi unul dintre obiectivele interne de securitate națională și o resursă strategică de dezvoltare, făcând abordarea legislativă unitară cu atât mai necesară.
---------------------------------	--

În anul 2016, prin Hotărârea Guvernului nr. 905/2016 au fost aprobate Tezele prealabile ale proiectului Codului patrimoniului cultural, cu luarea în considerare a cărora a fost elaborat prezentul proiect de act normativ.

Elaborarea prezentului proiect de act normativ privind aprobarea Codului patrimoniului cultural este realizată în cadrul proiectului „Monumente istorice - planificare strategică și politici publice optimizate” implementat de Ministerul Culturii prin Unitatea de Management a Proiectului, în parteneriat cu Institutul Național al Patrimoniului și finanțat prin Programul Operațional Capacitate Administrativă, în cadrul apelului IP 8/2017 „Sprijin pentru implementarea managementului calității, măsuri de simplificare pentru cetățeni și mediul de afaceri, sistematizarea legislației și evaluarea sistemică a cadrului de reglementare”. Proiectul „Monumente istorice - planificare strategică și politici publice optimizate” are ca obiectiv general optimizarea și eficientizarea actului administrativ, legislativ și decizional în administrația centrală și serviciile sale deconcentrate în domeniul patrimoniului cultural național, iar ca obiective specifice, sistematizarea și simplificarea fondului legislativ activ din domeniul patrimoniului cultural național și crearea cadrului strategic și operațional pentru realizarea de politici bazate pe dovezi în domeniul patrimoniului imobil, termenul estimat pentru finalizarea sa fiind septembrie 2021.

În pregătirea elaborării Codului patrimoniului cultural, proiectul „Monumente istorice – planificare strategică și politici publice optimizate” a inclus elaborarea mai multor rapoarte tematice de inventariere și analiză a legislației din domeniul patrimoniului cultural, în fundamentarea cărora s-au realizat consultări cu organizații reprezentative în domeniu și de asemenea, au fost analizate date disponibile privind activitatea de protejare a patrimoniului cultural, în scopul identificării principalelor curențe ale cadrului normativ actual și al formulării de propuneri referitoare la remedierea acestora.

Analizele și consultările au relevat următoarele probleme principale:

- **capacitatea instituțională redusă** ca urmare directă nu doar a deficiențelor de formare profesională, ci și a insuficienței personalului de specialitate și a personalului administrativ din sistemul instituțional de protejare a patrimoniului, mai ales la nivelul serviciilor publice deconcentrate ale Ministerului Culturii, numărul posturilor alocate în structurile organizatorice fiind insuficient în raport cu numărul și complexitatea sarcinilor care ar trebui îndeplinite pentru respectarea prevederilor legale și pentru o eficientă protejare a patrimoniului cultural național;
- **deficiențe de formare profesională în domeniul protejării patrimoniului cultural**, în absența unor programe de studii universitare și de formare, specializare și perfecționare profesională în domeniu, atât pentru personalul de specialitate din mediul public și privat, cât și pentru funcționarii publici din autoritățile și instituțiile cu atribuții de protejare a patrimoniului cultural, precum și lipsa unor programe de pregătire în învățământul preuniversitar;
- **ineficiența sistemului de sancțiuni actual**, dovedită prin numărul redus de pedepse penale aplicate, insuficiența numărului persoanelor abilitate să constate și să aplice sancțiuni administrative, lipsa prevederilor privind măsurile sancționatorii complementare, cum ar fi confiscarea bunurilor, suspendarea

	activității sau retragerea unor autorizații, obligația repunerii în situația anterioară a unor bunuri culturale etc.; - lipsa programelor strategice privind achizițiile de bunuri culturale și insuficienta reglementare a exercitării dreptului de preempțiune al statului la vânzarea publică a bunurilor culturale, care a condus la blocaje în realizarea unor achiziții și, de asemenea, la o încărcătură administrativă semnificativă care, la rândul ei, a generat întârzieri și prejudicii pentru cetățeni; - surse financiare insuficiente și un caracter permanent al lipsei fondurilor necesare pentru finanțarea activităților specifice de protejare a patrimoniului cultural; - nerealizarea evidenței centralizate, la nivel național, a bunurilor din patrimoniul cultural național, a celor aflate în proprietate publică, dar și a celor aflate în proprietate privată; - ineficiența sistemului de avizare a intervențiilor asupra patrimoniului construit; - insuficiența sau imprecizia prevederilor actuale referitoare la regimul de proprietate publică al bunurilor arheologice, al descoperirilor întâmplătoare, al arhivelor publice, al bunurilor culturale mobile și imobile aflate în proprietatea statului și autorităților administrativ-teritoriale, acest regim fiind necesar a fi reglementat distinct printr-o nouă reglementare; în aceeași arie se încadrează și incongruențele dintre regimul de subordonare a instituțiilor publice muzeale, regimul de proprietate asupra colecțiilor acestora și clasificarea primită potrivit Legii muzeelor și colecțiilor publice; - deficiențele ale actualului sistem de clasare a bunurilor culturale mobile ce au condus la instituirea unui regim de protecție asupra a doar aprox. 71.000 de bunuri (date corespunzătoare lunii ianuarie 2021), în condițiile în care doar în instituțiile publice de profil sunt înregistrate peste 34.000.000 de bunuri (date corespunzătoare anului 2018, publicate de Institutul Național de Statistică) și, totodată, au condus la blocaje administrative în structurile de specialitate ale Ministerului Culturii, grevând financiar și ca resurse umane și de timp deținătorii de bunuri culturale, în special instituțiile publice muzeale; - ineficiența și precaritatea sistemului de monitorizare a circulației bunurilor culturale mobile și de combatere a traficului ilicit de astfel de bunuri; - scăderea alarmantă a măsurilor și bunelor practici de conservare preventivă a patrimoniului, în activitatea instituțiilor muzeale, corelată cu lipsa personalului de specialitate, un număr redus de vizitatori ai muzeelor, în raport cu practicile de succes europene, un număr redus de acțiuni de anvergură națională și internațională și o instabilitate cu efecte negative în conducerea instituțiilor publice muzeale; - absența unor strategii și programe naționale dedicate sectorului muzeal, cu consecința unei ne semnificative valorificări economice, culturale și sociale a acestei importante resurse din patrimoniul cultural național; - precaritatea modalității de acreditare și atestare a specialiștilor în domeniul patrimoniului cultural, de către Ministerul Culturii, neconforme cu reglementările europene privind calificările profesionale;
--	---

	- lipsa programelor de punere în valoare a patrimoniului cultural imaterial și a oportunităților de dezvoltare economică prin valorificarea resurselor culturale tradiționale; - inadvertențele juridice în emiterea de acte administrative prin intermediul unor organisme științifice consultative neîncadrate în structura organizatorică a autorității publice de specialitate.
2. Schimbări preconizate	Scopul urmărit prin elaborarea prezentului cadru normativ a fost acela de a crea un cadru legal general unitar, aplicabil patrimoniului cultural în integralitatea sa, urmărind clarificarea, simplificarea, transparentizarea și creșterea gradului de accesibilitate a procedurilor și mecanismelor care guvernează activitățile de protejare și de punere în valoare a patrimoniului cultural, precum și corelarea cu realitățile și evoluțiile din domeniu și cu dinamica societății. Proiectul de codificare a legislației patrimoniului cultural vizează prioritar: a) îmbunătățirea modalităților de definire a patrimoniului cultural și a regimului legal de protejare a sa; b) simplificarea și eficientizarea procedurilor specifice de protejare a patrimoniului cultural; c) întărirea capacității administrative și a instrumentelor legale la dispoziția autorităților și instituțiilor publice cu atribuții în protejarea patrimoniului cultural; d) introducerea de măsuri în sprijinul deținătorilor de bunuri din patrimoniul cultural național și al creatorilor și meșteșugarilor tradiționali cu activitate în domeniul patrimoniului cultural imaterial; e) consacrarea unui set de principii care să fundamenteze politicile publice din acest domeniu. De asemenea, proiectul a urmărit remedierea deficiențelor constatate în practică. Proiectul Codului realizează o organizare piramidală a informației juridice, pornind de la enunțarea unor principii general aplicabile practicilor administrative în relație cu patrimoniul, stabilind atât reguli comune tuturor categoriilor patrimoniului cultural național, cât și măsuri specifice fiecărei categorii în parte. Structura proiectului de act normativ urmează structura propusă prin Tezele prealabile ale Codului patrimoniului cultural, cuprinzând opt titluri, la rândul lor structurate în capitole, secțiuni și paragrafe. Titlurile sunt următoarele: - Titlul I Dispoziții generale; - Titlul II - Autorități, instituții și organisme cu atribuții în domeniul patrimoniului cultural național; - Titlul III - Protejarea patrimoniului cultural imobil; - Titlul IV Protejarea peisajului cultural; - Titlul V Protejarea patrimoniului cultural mobil; - Titlul VI Protejarea patrimoniului cultural imaterial; - Titlul VII Sancțiuni; - Titlul VIII Dispoziții tranzitorii și finale.

Conținutul titlurilor este organizat potrivit obiectului de reglementare:

- Titlul I cuprinde principiile fundamentale aplicabile patrimoniului cultural, obiectul de reglementare și definițiile cu caracter general, procedurile și măsurile ce constituie regimul de protejare a patrimoniului cultural național – inventarierea și evidența, cercetarea, evaluarea financiară, clasarea, conservarea și restaurarea, punerea în valoare a patrimoniului cultural; acestora li se adaugă măsuri privind finanțarea activităților de protejare a patrimoniului, regimul acreditării și formării profesionale a personalului specializat în domeniul patrimoniului cultural;
- Titlul II stipulează atribuțiile autorităților publice centrale și locale în domeniul protejării patrimoniului cultural, precizând că autoritatea publică centrală de specialitate este Ministerul Culturii, nominalizează instituțiile publice specializate, stabilind regimul de înființare, acreditare, funcționare și clasificare a muzeelor și colecțiilor publice și stabilește modul de organizare și atribuțiile organismelor științifice cu rol consultativ, de avizare, ale Ministerului Culturii – comisiile naționale și zonale de specialitate;
- Titlurile III – VI instituie cadrul general și definițiile specifice, pe de o parte și, pe de altă parte, procedurile și măsurile de protejare specifice fiecărei categorii a patrimoniului cultural național: imobil – monumente istorice, situri și zone arheologice; peisaj cultural - arii culturale; mobil – bunuri clasate în categoria „Tezaur” și bunuri protejate ope legis, colecții protejate de bunuri culturale mobile; imaterial – Tezaure umane vii, marca tradițională distinctivă, acestora adăugându-li-se un nou regim de protecție instituit la nivel local, cel de „reper al memoriei comunității” care desemnează bunuri culturale materiale sau expresiile imateriale aparținând patrimoniului cultural relevante pentru identitatea culturală locală. Noi prevederi au fost introduse cu privire la publicitatea regimului de protecție al bunurilor culturale imobile și la înscrierea acestora în Cartea funciară, precum și prevederi referitoare la menționarea statutului de bun protejat în actele constitutive sau translativ de drepturi reale, sub sancțiunea nulității
- Titlul VII tratează distinct două categorii de sancțiuni – contravențiile și infracțiunile pedepsite cu amendă și/sau, după caz, închisoare, pedepsele principale fiind însoțite în mai multe situații de sancțiuni complementare cum ar fi, confiscarea bunurilor culturale ce fac obiectul sau sunt folosite în comiterea faptei incriminate; de asemenea, au fost introduse penalități pentru neplata amenzilor și pentru alte acte comisive și omisive;
- Titlul VIII, ultimul, cuprinde prevederile tranzitorii și finale, cea mai importantă fiind menținerea pe o perioadă limitată a unor tipuri de autorizări și acreditări, prevederile finale conținând actele normative care urmează a fi emise în aplicarea Codului, actele abrogate și pe cele modificate prin Cod, precum și termenul de intrare în vigoare a Codului, respectiv 18 luni de la data publicării acestuia, dând posibilitatea adresanților legii să se adapteze și conformeze noilor prevederi.

Ponderea prevederile nou introduse, a celor menținute și a acelor menținute cu modificări este echilibrată în proiectul normativ, elaborarea urmărind simultan îmbunătățirea cadrului normativ actual, dar și stabilitatea normei juridice, astfel încât noul act normativ să poată fi pus în aplicare într-un termen scurt de adaptare a adresanților săi, familiarizați

cu termenii, conceptele și procedurile preluate din normele anterioare, acest fond de bază fiind, totodată, comun legislațiilor similare din alte țări și având ca izvor de drept acte de drept internațional – convenții având ca obiect protejarea patrimoniului, la care și România este parte și, desigur, normele Uniunii Europene referitoare la circulația bunurilor culturale mobile.

O direcție fundamentală importantă în elaborarea proiectului de act normativ a fost cea a armonizării cu cadrul normativ național general și special, detașându-se problematica statutului bunurilor proprietate publică și cea a interesului și utilității publice în activitatea de protejare a patrimoniului cultural, specificându-se expres calitatea de bunuri de uz și interes public a componentelor patrimoniului cultural național, armonizându-se prevederile specifice domeniului patrimoniului cultural cu cele ale regimului de proprietate publică, dreptului de administrare asupra bunurilor proprietate publică și al altor drepturi reale, precum și, conex, subordonarea instituțiilor publice de specialitate, cele muzeale, administratori de bunuri culturale mobile din domeniul public, față de autoritățile care exercită dreptul de proprietate asupra bunurilor respective, importanța națională, județeană sau locală a bunurilor din domeniile publice și transpunerea acestor elemente în sistemul de clasificare a muzeelor și colecțiilor publice, în scopul eliminării neconcordanțelor și a posibilelor impedimente în alocarea de fonduri publice pentru activități de protejare a bunurilor culturale din patrimoniul cultural național. De asemenea, pentru clarificarea unor aspecte insuficient sau imprecis detaliate în prevederile în vigoare în prezent va fi reglementat distinct regimul de proprietate publică al bunurilor arheologice, al descoperirilor întâmplătoare, al bunurilor culturale mobile și imobile aflate în proprietatea statului și autorităților administrativ-teritoriale.

Conținutul celor opt Titluri ale proiectului normativ este detaliat în continuare.

Principalele elemente de noutate aduse de Titlul I în raport cu legislația în vigoare sunt:

- instituirea unui set de principii pentru protejarea patrimoniului cultural național;
- pentru susținerea procesului de descentralizare și degrevare a sarcinilor administrative la nivelul administrației publice centrale, s-a introdus o categorie distinctă de protecție legală a patrimoniului cultural, ce revine în sarcina și la dispoziția autorităților locale cu scopul unei departajări mai clare a valorilor locale de cele naționale. Astfel, se instituie categoria „reper al memoriei culturale” care desemnează bunurile culturale materiale sau expresiile imateriale aparținând patrimoniului cultural relevante pentru identitatea culturală locală;
- introducerea peisajului cultural între categoriile distincte ale patrimoniului cultural, care reprezintă teritorii protejate ale căror valori și limite fizice sunt stabilite pe baza cercetării prealabile și care înglobează elemente valoroase din punct de vedere natural și cultural;
- introducerea măsurii legislative conform căreia toate bunurile culturale mobile aflate în proprietate publică, care la data adoptării prezentului Cod se află în inventarele muzeelor, ale colecțiilor de drept public, ale cultelor religioase recunoscute și ale instituțiilor publice deținătoare de bunuri culturale sunt considerate prin lege ca fiind parte a patrimoniului cultural de importanță

națională, măsură de natură a institui un regim eficient și generalizat de protecție și de a reduce semnificativ sarcinile administrative ale Ministerului Culturii, instituțiilor publice muzeale și ale cultelor religioase;

- enunțarea explicită a posibilității ca statul prin autoritățile sale administrative competente să inițieze exproprierea pentru cauză de utilitate publică în vederea salvării de la pieire a bunurilor aparținând patrimoniului cultural;
- transferarea dreptului de preempțiune către autoritățile publice locale în cazul în care Ministerul Culturii nu își exercită dreptul de preempțiune în termenele prevăzute de prezentul Cod și pentru bunurile culturale mobile, nu doar pentru cele imobile cum prevede legislația actuală;
- în ceea ce privește procedurile de atestare în domeniile patrimoniului cultural, se propune simplificarea sistemului de atestare, urmând a se unifica cele două categorii de specialiști și experți, de asemenea, pentru încurajarea pătrunderii în domeniu a tinerilor, se vor atesta debutanți; pentru asigurarea înaltei specializări, atestarea urmează a se confirma la 5 ani în baza dovezii existenței activității în domeniu sau urmării unei forme de pregătire continuă; se introduce o nouă atestare, cea de „tehnician”, pentru persoanele a căror formare profesională de bază nu presupune studii superioare.

Titlul II - Autorități, Instituții, Organisme cu atribuții în domeniul patrimoniului cultural național - urmărește identificarea entităților care au rol direct sau indirect în domeniul patrimoniului cultural, cu menționarea explicită a ariilor generale de responsabilitate și a atribuțiilor specifice protejării patrimoniului cultural național, atât pentru autorități publice centrale, cât și pentru cele locale.

Pe lângă prevederile privind autoritatea publică centrală de specialitate, Ministerul Culturii, sunt incluse și referiri și la alte autorități publice centrale: Ministerul Dezvoltării, Lucrărilor Publice și Administrației, Ministerul Afacerilor Interne, cu structurile sale specializate în protejarea patrimoniului cultural din cadrul Poliției Române, Ministerul Apărării Naționale, Ministerul Mediului Apelor și Pădurilor, Ministerul Agriculturii și Dezvoltării Rurale, la Ministerul Educației și Ministerul Cercetării, Inovării și Digitalizării.

Scopul principal al titlului este descrierea unor entități fundamentale funcționării sistemului destinat protejării și punerii în valoare a patrimoniului cultural. Unele au caracter de generalitate și de uniformizare a practicilor. Aici se înscriu muzeele, ca instituții, sau comisiile de specialitate, ca organisme științifice ale Ministerului Culturii. Măsura propusă prin acest titlu este de a uniformiza practicile diverse din prezent prin stabilirea, prin lege, a modului de constituire, a atribuțiilor majore și a caracterului juridic al rezultatelor activității acestor organisme, urmându-se modele din alte sisteme de drept european.

Alte organisme au caracter de unicitate și necesită consemnarea existenței lor prin lege: Institutul Național al Patrimoniului, instituție în subordinea Ministerului Culturii care are atribuții exclusive în domeniul patrimoniului cultural, precum gestionarea Programului național de restaurare a monumentelor istorice, administrarea bazelor de date și a registrelor naționale din domeniul patrimoniului cultural, atât material, cât și imaterial, editarea unor publicații de specialitate, Institutul Național pentru Cercetare și Formare Culturală, instituție funcționând în subordinea Ministerului Culturii, cu atribuții

esențiale în perfecționarea și formarea profesională continuă a personalului de specialitate din domeniul patrimoniului cultural și atribuții de realizare de studii și cercetări în această arie de activitate.

În raport cu prevederile Legii nr. 311/2003 a muzeelor și colecțiilor, republicată, ce face obiectul codificării, proiectul aduce o serie de modificări, precum:

- a) punerea în concordanță a clasificării muzeelor cu reglementările generale privind proprietatea publică și domeniul public al statului și al unităților administrativ-teritoriale;
- b) introducerea unor atribuții exprese ale muzeelor și colecțiilor de drept public.

Pentru prima oară în legislația românească sunt menționate ca instituții specializate în domeniul protejării patrimoniului cultural entitățile publice din domeniul media, deținătoare a unui important patrimoniu recent – patrimoniul media. Alături de acestea, în scopul aplicării unitare și eficiente a regimului de protejare a patrimoniului cultural național mobil, sunt nominalizate arhivele și bibliotecile publice, Academia Română și cultele religioase – importanți deținători de bunuri culturale.

Titlul III – Reglementări specifice patrimoniului cultural imobil - acoperă două categorii mari ale patrimoniului cultural, respectiv cel protejat în prezent prin Legea nr. 422/2001 privind protejarea monumentelor istorice și prin Ordonanța Guvernului nr. 43/2000 privind protecția patrimoniului arheologic și declararea unor situri arheologice ca zone de interes național. Având în vedere caracterul distinct al problematicii acestui tip de patrimoniu ce poate fi încadrat în categoria patrimoniului imobil, titlul cuprinde două capitole distincte asociate acestor teme de reglementare.

În mod comun ambelor categorii, măsurile vizează introducerea în corpul legii a criteriilor majore pe baza cărora, cu detalierile ce se impun prin normele specifice, se poate institui un nivel legal de protecție.

Pentru capitolul rezervat imobilelor și grupurilor de imobile există elemente de reformă. Primul se reflectă chiar în modul în care este intitulat capitolul - spre deosebire de abordarea tradițională care se referea la „monumente”, referirea avută în vedere este aceea la „imobile sau grupuri de imobile”. În paralel, se propune acordarea dreptului autorităților locale de a menține o protecție locală pentru acele imobile sau grupuri de imobile care prezintă importanță locală și care pot fi protejate cu titlul de „reper ale memoriei comunității”, categoria nou introdusă de bunuri culturale protejate.

Astfel se responsabilizează autoritățile locale în ceea ce privește protejarea valorilor locale după propriile interese; se lărgeste baza de selecție a patrimoniului cultural simultan cu clarificarea aspectelor legate de apartenența la acest patrimoniu și a imobilelor sau a grupurilor de imobile care nu au o relevanță suficient de mare pe plan național, dar care constituie un punct de interes pentru comunitățile locale suficient de important încât să genereze măsuri de protecție la acel nivel.

De asemenea, unul dintre aspectele esențiale propuse prin acest capitol este revizuirea definiției noțiunii de „monument istoric”.

Alte propuneri vizează lămurirea unor aspecte legate de proprietate, în special în clarificarea și simplificarea procedurilor de exercitare a dreptului de preempțiune al statului. Se mai dorește precizarea clară a obligației de a se consemna în toate actele de proprietate și de transfer al proprietății sarcinile care grevează acele bunuri.

În ceea ce privește procedurile de avizare, se urmărește uniformizarea practicilor și prin precizarea conținutului minim al studiilor și al proiectelor supuse acestor avizări.

Sunt necesare identificarea scopurilor și a obiectivelor pe care astfel de studii trebuie să le aibă astfel încât discutarea și avizarea acestora să poată fi încadrate într-un minim barem de calitate.

De asemenea, pentru fazele de instituire a regimului de protecție se clarifică momentul în care se consideră că este declanșată procedura de clasare.

Pentru stimularea și susținerea proprietarilor privați în vederea protejării patrimoniului cultural național construit, sunt propuse o serie de măsuri fiscale și financiare, acestea fiind insuficient reglementate în prezent.

Pentru componenta de arheologie, cuprinsă în al doilea capitol al Titlului III, măsurile propuse vizează delimitarea mai clară a situațiilor, a procedurilor și a limitelor în care pot fi folosite detectoarele de metal și delimitarea mai exactă a perimetrelor cu valori arheologice, în vederea limitării braconajului arheologic și a actelor de distrugere a contextelor arheologice fizice din teren. De asemenea, sunt prevăzute precizări suplimentare față de normele actuale, cu privire la regimul bunurilor provenite din descoperiri arheologice.

Titlul IV - Reglementări specifice peisajului cultural - reprezintă un pas important în conturarea unei viziuni clare asupra acestei chestiuni pentru care România și-a asumat crearea cadrului legal intern încă din anul 2001, fiind printre primele state care a ratificat Convenția Europeană a Peisajului de la Florența, prin Legea 451/2002. Peisajul este recunoscut astfel, la fel ca în țările europene occidentale, ca un instrument integrat cu dublă dimensiune: de protecție a patrimoniului cultural și de dezvoltare echilibrată, asigurând astfel dreptul cetățenilor la un mediu de viață sănătos și marcat de valori estetice și identitate culturală. De asemenea, Titlul IV urmărește să acopere o serie de lacune generate în trecut atât de complexitatea conceptului de peisaj cât mai ales a celui de peisaj cultural, creând cadrul necesar pentru dezvoltarea unor instrumente adecvate și relevante pentru inventarierea, evaluarea, protecția, conservarea, gestionarea și realizarea de intervenții asupra peisajelor culturale protejate.

Un prim obiectiv al prezentului Cod este acela de a stabili fără echivoc preeminența peisajelor culturale protejate în procesul de dezvoltare teritorială și perpetuitatea limitelor și prevederilor asociate acestora, integrând astfel politicile de patrimoniu în sfera mai largă a politicilor asociate dezvoltării durabile și protecției mediului. Un alt obiectiv esențial este acela de a crea cadrul necesar care să permită protecția și conservarea peisajului cultural chiar și în lipsa oricărei intenții de intervenție directă de modificare a acestuia (amenajare, reabilitare, restaurare, etc.).

Această clasă a patrimoniului cultural reprezintă un teritoriu stabilit pe baza cercetării prealabile care conține elemente de valoare din punctele de vedere natural și cultural, declarate ca atare de către autoritățile publice centrale ori de către unitățile administrativ-teritoriale pentru atingerea obiectivelor specifice de protejare a acelor valori de patrimoniu pe care le înglobează. Aceasta are două paliere caracteristice, respectiv: peisajele culturale de importanță națională protejate cu titlu de „arie culturală” și peisajele culturale de importanță locală protejate cu titlu de „reper al memoriei comunității”.

Protecția peisajelor culturale este asigurată în acest context prin planul de peisaj care constituie instrumentul principal pentru controlul, gestiunea și organizarea

intervențiilor asupra acestora și care face parte integrantă din actul juridic prin care se instituie în fapt protecția.

Titlul IV este coroborat cu o serie de aspecte menite să imprime suplete procesului de protejare a peisajelor culturale și care urmează să fie detaliate în norme subsecvente.

Titlul V reglementează protejarea bunurilor culturale mobile, instituind principalele mecanisme de identificare și evidență a acestor bunuri, de atribuire a regimurilor de protecție, de organizare a măsurilor și intervențiilor de conservare și restaurare și de monitorizare a circulației lor. Sunt menținute principalele sisteme de protecție implementate prin Legea nr. 182/2000 privind protejarea patrimoniului cultural național mobil și, respectiv Legea nr. 311/2003 a muzeelor și a colecțiilor publice, precum și prin normele de aplicare ale acestora, urmărind însă simplificarea administrativă, redimensionarea eficientă a procedurilor și a mecanismelor, în corelare cu capacitatea reală de implementare a lor atât de către autoritățile și instituțiile publice cât și de către deținătorii de bunuri culturale mobile, precum și integrarea celor mai actuale recomandări internaționale. O altă direcție urmărită în redactarea textului Titlului V al Codului patrimoniului cultural este clarificarea unor concepte și corectarea unor neajunsuri frecvent sesizate în aplicarea legislației existente.

Titlul V stipulează bunurile culturale mobile care intră în alcătuirea patrimoniului cultural național mobil al României, respectiv acele bunuri culturale pentru care se instituie regimuri de protecție speciale. Criteriile de apartenență la patrimoniul cultural național mobil sunt fundamentate pe valoare culturală și, după caz, științifică a bunurilor culturale mobile.

Modalitățile de identificare și luare în evidență a bunurilor culturale mobile care dobândesc un statut special de protecție, sunt diferite în funcție de regimul lor de proprietate și de modul lor de administrare. Astfel, regimul de protecție și apartenența la patrimoniul cultural național mobil al României este stabilită ope legis pentru toate bunurile culturale mobile aflate în proprietate publică, pentru bunurile culturale mobile aparținând cultelor și asociațiilor religioase recunoscute oficial. În ceea ce privește bunurile culturale mobile aflate în proprietate privată se menține mecanismul clasării ca modalitate pentru instituirea regimului de protecție și se instituie o singură categorie de protecție (*tezaur*), acordată bunurilor culturale mobile pentru care în baza unei expertize se stabilește că au valoare culturală și/sau științifică excepțională pentru România, justificând astfel restricțiile de circulație și de intervenție asupra lor. Stabilirea valorii culturale și/sau științifice excepționale se apreciază/evaluatează în continuare de către experți atestați în baza unor criterii de evaluare, enunțate ca atare în textul legii și este validată sau invalidată, după caz, de Comisia Națională pentru Muzeu și Patrimoniu Cultural Mobil și consacrată prin ordin al ministrului culturii. Procedura de clasare se declanșează în continuare din oficiu, pentru situații bine stabilite, dar poate fi declanșată și la cererea proprietarului.

În completarea prevederilor care descriu alcătuirea patrimoniului cultural național mobil al României, sunt stabilite și bunurile culturale mobile, asupra cărora nu se poate extinde acest regim de protecție, cum este cazul bunurilor culturale mobile creație contemporană, al creațiilor artizanilor și meșteșugarilor realizate de autori în viață sau al altor categorii de bunuri culturale mobile.

Dreptul de a expertiza bunurile culturale mobile este rezervat profesioniștilor atestați.

O atenție deosebită se acordă modalităților de realizare a evidenței bunurilor culturale mobile din patrimoniul cultural național mobil, particularizate în funcție de regimul de proprietate și de modul lor de administrare. Textul codului instituie obligația publicității online a diverselor registre în care sunt inventariate aceste bunuri culturale mobile, într-o formă centralizată, pe o platformă electronică dedicată protejării patrimoniului cultural gestionată de Institutul Național al Patrimoniului.

Titlul V reglementează obligații pentru proprietarii și titularii altor drepturi de administrare asupra bunurilor culturale mobile, aparținând patrimoniului cultural național mobil. Aceste obligații urmăresc păstrarea integrității fizice, menținerea autenticității și protejarea valorii culturale și/sau științifice a bunurilor culturale mobile din patrimoniul cultural național mobil precum și împiedicarea oricăror acțiuni care ar duce la pierderea și dispersarea acestuia.

Au fost revizuite și definițiile conservării preventive, conservării curative și ale restaurării în concordanță cu rezoluția privind terminologia pentru caracterizarea conservării patrimoniului cultural material adoptată de membrii ICOM-CC (Comitetului pentru Conservare al Consiliului Internațional al Muzeelor) la cea de-a 15-a Conferință trienală, New Delhi, 22-26 septembrie 2008.

Textul codului menține principiile de reglementare a circulației bunurilor culturale mobile, respectiv obligația de autorizare a circulației în afara teritoriului național, clarificând raportul între protecția specifică națională, expres permisă de Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene și cea instituită de regulamentele europene, respectiv Regulamentul (C.E.) nr. 116/2009 al Consiliului din 18 decembrie 2008 privind exportul bunurilor culturale și Regulamentul de punere în aplicare (U.E.) nr.1081/2012 al Comisiei din 09 noiembrie 2012 pentru Regulamentul (C.E.) nr.116/2009 al Consiliului privind exportul bunurilor culturale. Pentru a reduce sarcina administrativă determinată de obligația obținerii autorizațiilor de circulație - certificate sau, după caz, licențe de export -, sunt introduse prevederi care dau posibilitatea utilizării unor autorizații deschise - certificate sau licențe -, cu scopul de a simplifica procedurile pentru circulația bunurilor culturale mobile, care circulă frecvent în afara teritoriului național.

O problemă nouă, abordată în acest titlu, este introducerea bunurilor culturale mobile pe teritoriul vamal al României, determinată de apariția unor reglementări europene dedicate, respectiv Regulamentul (U.E.) 2019/880 al Parlamentului European și al Consiliului din 17 aprilie 2019 privind introducerea și importul bunurilor culturale, care impun desemnarea expresă a autorităților abilitate să emită certificate de import, în cazul de față fiind vorba de nominalizarea serviciilor deconcentrate ale Ministerului Culturii.

În domeniul comercializării bunurilor culturale mobile, au fost menținute obligația autorizării agenților economici care operează astfel de tranzacții, precum și mecanismele care vizează trasabilitatea bunurilor culturale mobile comercializate (registrul în care se înscriu toate bunurile culturale mobile oferite spre vânzare, certificatele de vânzare). Aceste prevederi care derivă din obligațiile asumate de România prin aderarea la Convenția, adoptată la Conferința generală a Organizației Națiunilor Unite pentru Educație, Știință și Cultură care a avut loc la Paris în data de 14 noiembrie 1970 (Legea nr. 79/1993), asupra măsurilor ce urmează a fi luate pentru interzicerea și împiedicarea operațiunilor ilicite de import, export și transfer de proprietate al bunurilor culturale, au fost suplimentate cu noi dispoziții, care vizează îmbunătățirea diligențelor necesare

asigurării unor tranzacții licite și transparente, urmărind recomandările cuprinse în Ghidului operațional pentru Implementarea Convenției, asupra măsurilor ce urmează a fi luate pentru interzicerea și împiedicarea operațiunilor ilicite de import, export și transfer de proprietate al bunurilor culturale (UNESCO, Paris, 1970) și principiile enunțate în Codul etic pentru comercianții de bunuri culturale al UNESCO.

Se mențin și se întăresc obligațiile deja existente privind expertizarea tuturor bunurilor culturale mobile, oferite spre vânzare, în vederea stabilirii potențialului lor de a fi clasate, precum și cele privitoare la exercitarea dreptului de preempțiune al statului, la vânzarea bunurilor culturale mobile clasate în tezaur. Sunt introduse și prevederi explicate referitoare la comerțul on-line cu bunuri culturale mobile.

Prevederile noi, oferă posibilitatea colecționarilor particulari să își înregistreze bunurile culturale în evidențe gestionate la nivelul serviciilor deconcentrate ale Ministerului Culturii.

În ceea ce privește problematica restituirii bunurilor culturale mobile deținute de instituții publice, se instituie un mecanism de compensație financiară.

Titlul VI - reglementează protejarea patrimoniului cultural imaterial, stabilind o serie de măsuri referitoare la cercetarea și evidența elementelor acestui patrimoniu, precum și crearea unor instrumente juridice dedicate păstrării și punerii în valoare a componentelor patrimoniului cultural imaterial. Textul păstrează multe dintre reglementările din Legea nr. 26/2008 privind protejarea patrimoniului cultural imaterial, pe care le îmbunătățește și completează. În același timp, sunt create instituții juridice și mecanisme noi, dedicate, atât elementelor patrimoniului cultural imaterial, cât și purtătorilor acestora. Sunt integrate unele dintre recomandările Organizației Mondiale a Proprietății Intelectuale în ceea ce privește crearea unui sistem *sui generis* de protejare a patrimoniului cultural imaterial.

Instituția juridică a „Tezaurului Uman Viu” este modificată, astfel încât titularii să beneficieze de diferite forme de sprijin financiar și material. De asemenea, deținătorii acestui titlu primesc dreptul de a organiza activități de învățare, pentru domeniul sau domeniile pentru care au primit titlul.

Sunt incluse reglementări referitoare la organizarea activităților meșteșugărești, inclusiv în ceea ce privește comercializarea acestor produse. Se instituie mecanisme de recunoaștere a creatorilor-interpreți populari și a meșteșugarilor prin intermediul unui certificat de notorietate, care întărește importanța comunităților culturale păstrătoare în procesul de recunoaștere, păstrare și punere în valoare a patrimoniului cultural imaterial. Totodată, se instituie mecanisme de finanțare a activităților de cercetare, protejare și punere în valoare, prin intermediul unei redevențe în beneficiul comunităților locale, pentru utilizarea de către terți a unor elemente înregistrate de patrimoniu imaterial.

Sunt create facilități pentru meșteșugari prin intermediul unor derogări de la Legea minelor și de la Codul Silvic, astfel încât aceștia să poată avea acces la materiile prime necesare desfășurării activităților, în condițiile existenței unor limite care să protejeze mediul natural.

Dispozițiile acestui titlu prevăd reglementări speciale pentru protejarea patrimoniului imaterial al comunităților românești din afara granițelor, respectând tratatele și convențiile internaționale în domeniu, precum și practicile statelor europene.

De asemenea, sunt incluse unele măsuri concrete pentru recunoașterea, delimitarea și protejarea zonelor de interes etnografic, astfel încât aspectul specific unor anumite areale să fie păstrat, în beneficiul comunităților respective, ca resursă culturală, turistică și economică primară.

Textul normativ prevede sancționarea utilizării unor însemne grafice înșelătoare, care prejudiciază mărcile tradiționale distinctive, precum a producerii și comercializării de produse meșteșugărești contrafăcute.

Titlul VII - Sancțiuni - prezintă actele sau faptele juridice care sunt considerate încălcări ale normelor juridice, precum și sancțiunile aplicabile acestora.

Tipologic, nu sunt definite prejudicii aduse patrimoniului cultural de o factură nouă, comparativ cu cele definite în legislația anterioară. Sunt realizate echivalări ale prejudiciilor aduse diferitelor tipuri de bunuri culturale, astfel încât să fie asigurată o unitate de regim sancționator, precum și o întindere rezonabilă a normei juridice.

Sunt aduse clarificări referitoare la competențele privind constatarea și sancționarea contravențiilor și infracțiunilor, cu o creștere a numărului de agenți constatați și întărirea activității de monitorizare și control în domeniul protejării patrimoniului cultural.

Regimul sancționator propus întărește caracterul preventiv al normei juridice, având în vedere experiența anterioară a normelor juridice.

Un element de noutate este reglementarea unor sancțiuni contravenționale cumulative, pentru fiecare zi de întârziere, în îndeplinirea unei anumite obligații comise ori omise.

În ceea ce privește regimul infracțiunilor, sunt mai bine definite faptele care constituie infracțiuni, precum și ierarhia sancțiunilor. Sunt incluse în rândul faptelor de gravitate infracțiunii și faptele omise care au drept consecință producerea de prejudicii grave asupra patrimoniului cultural.

Un element de noutate al reglementării, este includerea răspunderii solidare pentru prejudiciile aduse patrimoniului cultural, prin deciziile organelor colective de conducere ale persoanelor juridice de drept public sau privat. În acest fel se urmărește responsabilizarea persoanelor juridice care au în proprietate patrimoniu cultural sau a celor care au alte drepturi reale asupra patrimoniului cultural. De asemenea, în acest fel se urmărește responsabilizarea autorităților publice deliberative, ale căror decizii sau întârzieri în luarea unor decizii pot avea efecte negative asupra patrimoniului cultural.

Titlul VIII - Dispoziții tranzitorii și finale

Legile speciale care vizează în mod direct domeniile patrimoniului cultural național, respectiv: Ordonanța Guvernului nr. 43/2000 privind protecția patrimoniului arheologic și declararea unor situri arheologice ca zone de interes național, Ordonanța Guvernului nr. 47/2000 privind stabilirea unor măsuri de protecție a monumentelor istorice care fac parte din Lista patrimoniului mondial, Legea nr. 182/2000 privind protejarea patrimoniului cultural național mobil, Legea nr. 422/2001 privind protejarea monumentelor istorice, Legea nr. 311/2003 a muzeelor și colecțiilor publice, Legea nr. 6/2008 privind regimul juridic al patrimoniului tehnic și industrial, Legea nr. 26/2008 privind protejarea patrimoniului cultural imaterial, se abrogă, reglementările lor fiind cuprinse în mare parte în dispozițiile Codului, ca atare sau cu modificările propuse prin dispozițiile proiectului Codului.

	Normele metodologice pentru punerea în aplicare a Codului vor fi aprobate prin ordin al Ministrului Culturii, printre acestea numărându-se norme metodologice privind: evidența, inventarierea și conținutul registrelor patrimoniului cultural; clasarea bunurilor culturale și acordarea statutului de colecții protejate de bunuri culturale mobile; atestarea personalului de specialitate în domeniile patrimoniului cultural; regimul circulației bunurilor culturale mobile; comercializarea bunurilor culturale mobile; conservarea și restaurarea bunurilor culturale; acordarea titlaturii de „Tezaur Uman Viu”; finanțarea protejării patrimoniului cultural național; înființarea, acreditarea și funcționarea muzeelor și colecțiilor publice. Pentru procedurile și metodologiile aferente categoriilor sau conceptelor patrimoniului nou introduse și definite în mod distinct în legislația domeniului prin Codul patrimoniului cultural, se vor emite norme metodologice care se aprobă prin ordin al ministrului culturii, cum ar fi normele metodologice privind acordarea titlului de „reper al memoriei comunității” sau clasarea peisajelor culturale. Urmare a modificărilor aduse de prevederile Codului patrimoniului, în scopul îmbunătățirii fluxului activităților specifice legate de protejarea patrimoniului cultural, sistemul de formare și atestare a experților și sistemul de avizare consultativă științifică de specialitate, regulamentele de organizare și funcționare ale: Institutului Național al Patrimoniului, Institutului Național pentru Cercetare și Formare Culturală și ale tuturor organismelor științifice de specialitate din domeniul patrimoniului cultural se vor modifica și completa, în concordanță cu dispozițiile Codului patrimoniului cultural. Totodată, se vor impune modificări și completări ale unor legi speciale cu impact direct asupra patrimoniului cultural, prin detalieri prevăzute în propunerile Codului patrimoniului cultural, astfel încât, unele mecanisme administrative, practici profesionale sau definiții să corespundă cu nevoile cetățenilor, cât și cu cele ale protejării bunurilor culturale.
3. Alte informații	Pentru intrarea în vigoare a Codului este prevăzut un termen de 18 luni.
Secțiunea a 3 - a Impactul socioeconomic al proiectului de act normativ	
1. Impactul macroeconomic	Nu este cazul.
1 ¹ .Impactul asupra mediului concurențial și domeniului ajutoarelor de stat:	Nu este cazul.
2. Impactul asupra mediului de afaceri	Proiectul își propune sprijinirea proprietarilor privați, care întreprind lucrări de conservare și restaurare a bunurilor din patrimoniul cultural național prin asigurarea unor deduceri fiscale/alte stimulente. Ținând cont de necesitatea înaltei calificări și specializări pentru profesioniștii care intervin asupra bunurilor de patrimoniu, sunt prevăzute cursuri de calificare profesională la toate nivelurile pentru meserii folosite în intervențiile de protejare a patrimoniului, încurajarea meșteșugarilor locali în vederea perpetuării unor meșteșuguri și tehnici tradiționale locale care au ca efect asigurarea manoperei calificate, pentru intervențiile de restaurare și, implicit,

	stimularea pieței muncii. Astfel, calificarea în cadrul unor servicii curente dedicate reabilitării sau restaurării bunurilor imobile sau mobile, va crea o nouă piață necesară, care, în ultimele decenii s-a redus treptat în România. Prin titlul dedicat peisajului, actul normativ se circumscrie priorităților și obiectivelor stabilite de Guvernul României prin Strategia națională și Planul de acțiune pentru conservarea biodiversității 2014-2020, reprezentând prima intervenție normativă amplă din procesul de implementare a acestei strategii care stabilește importanța peisajului, ca bază a dezvoltării sectorului turistic și recreațional. Peisajul, ca instrument de planificare și protecție, asigură un echilibru între politicile și programele de protecție a mediului natural, al patrimoniului natural și construit, cu politicile de dezvoltare economică și socială și cu programele de regenerare și reconstrucție teritorială.
2 ¹ .Impactul asupra sarcinilor administrative:	Proiectul își propune reducerea sarcinilor administrative ale autorității publice centrale de specialitate, respectiv ale Ministerul Culturii, și ale serviciilor sale publice deconcentrate, precum și ale instituțiilor publice de specialitate în domeniul protejării patrimoniului cultural și ale cultelor religioase. De asemenea, redimensionarea eficientă a procedurilor și a mecanismelor specifice domeniului, este corelată cu capacitatea reală de implementare a lor. În acest sens, au fost simplificate mai multe proceduri, după cum urmează: procedura de clasare a bunurilor culturale mobile, procedura de avizare a exporturilor de bunuri culturale mobile, procedura de atestare a experților în domeniul patrimoniului cultural și procedura de exercitare a dreptului de preempțiune al statului la vânzarea unor bunuri din patrimoniul cultural național. De asemenea, s-a constatat, din punctul de vedere al protejării patrimoniului cultural, nevoia a introducerii/dezvoltării unor sarcini administrative (privind atestarea, protejarea peisajului cultural ș.a.). Sarcinile administrative noi, au impact semnificativ ca volum de activitate, ceea ce face necesară creșterea personalului de specialitate la nivelul serviciilor publice deconcentrate ale Ministerului Culturii.
2 ² .Impactul asupra întreprinderilor mici și mijlocii:	Proiectul nu se referă la acest aspect.
3. Impactul social	Principiul conform căruia protejarea patrimoniului cultural național este în responsabilitatea fiecărui cetățean, dar nu trebuie să devină o povară pentru niciunul dintre ei, principiu prezent la nivel implicit în legislația în vigoare și explicitat în Cod implică o serie de măsuri menite să ducă la încurajarea, prin instrumente fiscale și financiare, a protejării patrimoniului cultural, stimulând astfel interesul de a deține bunuri culturale protejate care pot deveni un factor de teaurizare economică pentru proprietari și nu o povară din acest punct de vedere. În acest sens se prevede sprijinirea proprietarilor privați care întreprind lucrări de conservare și restaurare a bunurilor din patrimoniul cultural național prin asigurarea unor deduceri fiscale sau a altor stimulente, ca și consultanța gratuită oferită de instituții publice specializate deținătorilor de bunuri culturale.

	Este prevăzută, de asemenea, scutirea de taxe a legatelor care au ca obiect bunuri culturale, făcute în favoarea statului, a unităților administrativ-teritoriale, instituțiilor publice sau a persoanelor juridice de drept privat, fără scop lucrativ, cu activitate în domeniul protejării patrimoniului cultural, precum și scutirea de la plata taxelor de timbru a succesiunilor prin care se transmite un patrimoniu muzeal sau o colecție, în care persoanele fizice sau juridice au calitatea de moștenitori, sub condiția menținerii la dispoziția publicului, spre vizitare, pe termen nelimitat, a patrimoniului muzeal respectiv. Donația de bunuri culturale către stat, unități administrativ-teritoriale, instituții publice sau persoane juridice de drept privat fără scop lucrativ, care au ca obiect de activitate protejarea patrimoniului cultural, este, de asemenea, scutită de taxe. Măsurile de mai sus urmăresc îmbogățirea patrimoniului cultural aflat în circuit public, stimularea participării cetățenilor la constituirea patrimoniului și la activități culturale și educative. Proiectul propune facilități fiscale și administrative pentru creatorii și meșteșugarii tradiționali, în vederea perpetuării și promovării unor meșteșuguri și tehnici tradiționale locale, cu potențial de a crea noi locuri de muncă și de a stimula turismul cultural local.
4. Impactul asupra mediului	Dispozițiile prezentului Cod au impact pozitiv asupra mediului. Astfel, cele privind patrimoniul cultural imaterial determină reducerea deșeurilor rezultate din construcții și reducerea utilizării de materiale de construcții industriale. În egală măsură, aplicarea măsurilor de protecție prevăzute va conduce la reducerea utilizării de îngrășăminte chimice în micile ferme țărănești, cu efecte pozitive în ceea ce privește dezvoltarea agriculturii și agro-turismului ecologice. Reglementarea peisajului cultural, prin dispozițiile prezentului Cod, asigură un echilibru între politicile și programele de protecție a mediului natural. Măsurile propuse pentru limitarea poluării vizuale prin afișajul în areale protejate ca patrimoniu cultural sunt, de asemenea, în sprijinul conservării mediului înconjurător.
5. Alte informații	Nu este cazul.

Secțiunea a 4-a Impactul financiar asupra bugetului general consolidat, atât pe termen scurt, pentru anul curent, cât și pe termen lung (pe 5 ani)

- mii lei -

Indicatori	Anul curent	Următorii 4 ani				Media pe 5 ani
1	2	3	4	5	6	7
1. Modificări ale veniturilor bugetare, plus/minus, din care:						
a) buget de stat, din acesta:						
(i) impozit pe profit						

(ii) impozit pe venit	0	+520	+520	+520	+520	
b) bugete locale:						
(i) impozit pe profit						
c) bugetul asigurărilor sociale de stat:						
(i) contribuții de asigurări	0	+ 2.800	+ 2.800	+ 2.800	+ 2.800	
2. Modificări ale cheltuielilor bugetare, plus/minus, din care:	0	+30.000	+20.000	+20.000	+20.000	+ 18.000
a) buget de stat, din acesta:	0	+30.000	+20.000	+20.000	+20.000	+ 18.000
(i) cheltuieli de personal	0	+8.000	+8.000	+8.000	+8.000	+ 6.400
(ii) bunuri si servicii	0	+22.000	+12.000	+12.000	+12.000	+ 11.600
b) bugete locale:						
(i) cheltuieli de personal						
(ii) bunuri și servicii						
c) bugetul asigurărilor sociale de stat:						
(i) cheltuieli de personal						
(ii) bunuri si servicii						
3. Impact financiar, plus/minus, din care:						
a) buget de stat						
b) bugete locale						
4. Propuneri pentru acoperirea creșterii cheltuielilor bugetare						
5. Propuneri pentru a compensa reducerea veniturilor bugetare						
6. Calcule detaliate privind fundamentarea modificărilor veniturilor						
si/sau cheltuielilor bugetare						
7. Alte informații	În ceea ce privește veniturile, se are în vedere constituirea Fondului național pentru patrimoniu cultural și alimentat din surse existente la bugetul de stat și cu venituri extrabugetare existente, precum și din surse de venit noi precum: 1% din valoarea totală a investiției pentru lucrările de construire a unor imobile noi sau de desființare, desfășurate în zonele de protecție a monumentelor istorice. Ca surse					

	de venit sunt și Timbrul monumentelor istorice și taxe și tarife pentru emiterea avizelor și acordurilor. În ceea ce privește principalele surse ale cheltuielilor, se are în vedere alocarea resurselor necesare serviciilor publice deconcentrate ale Ministerului Culturii, pentru a răspunde în mod adecvat atribuțiilor acestora, organizarea de centre regionale și locale, a mediatecii patrimoniului cultural, a laboratorului național de cercetare și a centrului de pregătire a personalului ca secții ale Institutului Național al Patrimoniului (angajamente asumate prin PNRR).
--	---

Secțiunea a 5-a Efectele proiectului de act normativ asupra legislației în vigoare	
1.1. Măsurile normative necesare pentru aplicarea prevederilor proiectului de act normativ: <i>a) acte normative în vigoare ce vor fi modificate sau abrogate, ca urmare a intrării în vigoare a proiectului de act normativ;</i> <i>b) acte normative ce urmează a fi elaborate în vederea implementării noilor dispoziții.</i>	A. <i>Acte normative în vigoare ce vor fi modificate sau abrogate, ca urmare a intrării în vigoare a proiectului de act normativ:</i> Se abrogă: 1. Legea nr. 182/2000 privind protejarea patrimoniului cultural național mobil, republicată în Monitorul Oficial al României al României, Partea I, nr. 259 din 9 aprilie 2014, cu modificările și completările ulterioare; 2. Legea nr. 422/2001 privind protejarea monumentelor istorice, republicată în Monitorul Oficial al României al României, Partea I, nr. 938 din 20 noiembrie 2006, cu modificările și completările ulterioare; 3. Legea nr. 311/2003 a muzeelor și colecțiilor publice, republicată în Monitorul Oficial al României al României, Partea I, nr. 207 din 24 martie 2014, cu modificările și completările ulterioare; 4. Legea nr. 6/2008 privind regimul juridic al patrimoniului tehnic și industrial, publicată în Monitorul Oficial al României al României, Partea I, nr. 24 din 11 ianuarie 2008; 5. Ordonanța Guvernului nr. 47/2000 privind stabilirea unor măsuri de protecție a monumentelor istorice care fac parte din Lista patrimoniului mondial, publicată în Monitorul Oficial al României al României, Partea I, nr. 45 din 31 ianuarie 2000; 6. Legea nr. 26/2008 privind protejarea patrimoniului cultural imaterial, publicată în Monitorul Oficial al României al României, Partea I, nr. 168 din 5 martie 2008;

	7. Ordonanța Guvernului nr. 27/1992 privind unele măsuri pentru protecția patrimoniului cultural național, publicată în Monitorul Oficial al României al României, Partea I, nr. 215 din 28 august 1992, aprobată cu modificări prin Legea nr. 11/1994 privind unele ordonanțe ale Guvernului emise în baza Legii nr. 81/1992 privind abilitarea Guvernului de a emite ordonanțe și autorizarea contractării și garantării unor credite externe, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 65 din 14 martie 1994; 8. Ordonanța Guvernului nr. 68/1994 privind protejarea patrimoniului cultural național, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 247 din 31 august 1994, aprobată prin Legea nr. 41/1995 pentru aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 68 din 26 august 1994 privind protejarea patrimoniului cultural național, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 105 din 30 mai 1995; 9. Ordonanța Guvernului nr. 43/2000 privind protecția patrimoniului arheologic și declararea unor situri arheologice ca zone de interes național, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 378/2001, republicată în Monitorul Oficial al României al României, Partea I, nr. 951 din 24 noiembrie 2006; 10. Ordonanța Guvernului nr. 21/2006 privind regimul concesionării monumentelor istorice, publicată în Monitorul Oficial al României al României, Partea I, nr. 83 din 30 ianuarie 2006, aprobată cu modificări prin Legea nr. 454/2006 pentru aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 21/2006 privind regimul concesionării monumentelor istorice, publicată în Monitorul Oficial al României al României, Partea I, nr. 1004 din 18 decembrie 2006. Se modifică și se completează: 1. Ordonanța de Urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 555 din 5 iulie 2019, cu modificările și completările ulterioare; 2. Legea nr. 227/2015 privind Codul fiscal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 688 din 10 septembrie 2015, cu modificările și completările ulterioare;
--	--

	3. Legea nr. 50/1991 privind autorizarea executării lucrărilor de construcții, republicată în Monitorul Oficial, Partea I, nr. 933 din 13 octombrie 2004, cu modificările și completările ulterioare; 4. Legea nr. 350/2001 privind amenajarea teritoriului și urbanismul, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 373 din 10 iulie 2001 cu modificările și completările ulterioare; 5. Legea nr. 489/2006 privind libertatea religioasă și regimul general al cultelor, republicată în Monitorul Oficial, Partea I, nr. 201 din 21 martie 2014; 6. Legea minelor nr. 85/2003, publicată în Monitorul Oficial, Partea I, nr.197 din 27 martie 2003, cu modificările și completările ulterioare; 7. Legea nr. 185/2016 privind unele măsuri necesare pentru implementarea proiectelor de importanță națională în domeniul gazelor naturale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 848 din 25 octombrie 2016; 8. Legea nr. 256/2018 privind unele măsuri necesare pentru implementarea operațiunilor petroliere de către titularii de acorduri petroliere referitoare la perimetre petroliere offshore, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 964 din 14 noiembrie 2018; 9. Legea nr. 120/2019 privind unele măsuri necesare pentru realizarea lucrărilor și implementarea proiectelor de importanță națională privind rețeaua electrică de transport, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 517 din 25 iunie 2019; 10. Legea nr. 339/2005 privind regimul juridic al plantelor, substanțelor și preparatelor stupefiante și psihotrope, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1095 din 5 decembrie 2005, cu modificările și completările ulterioare; 11. Legea nr. 218/2002 privind organizarea și funcționarea Poliției Române, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 170 din 2 martie 2020; 12. Hotărârea Guvernului nr. 520/2013 privind organizarea și funcționarea Agenției Naționale de Administrare Fiscală, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 473 din 30 iulie 2013, cu modificările și completările ulterioare; 13. Legea nr. 334/2002 Legea bibliotecilor, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 132 din 11 februarie 2005, cu modificările și completările ulterioare;
--	--

	14. Legea nr. 120/2006 a monumentelor de for public, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 403 din 10 mai 2006, cu modificările ulterioare; 15. Ordonanța de Urgență a Guvernului nr. 118/2006 privind înființarea, organizarea și desfășurarea activității așezămintelor culturale, aprobată cu modificări prin Legea nr. 143/2007 publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 351 din 23 mai 2007, cu modificările și completările ulterioare; 16. Legea nr. 50/1991 privind autorizarea lucrărilor de construcții, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 933 din 13 octombrie 2004, cu modificările și completările ulterioare; 17. Legea nr. 33/1994 privind exproprierea pentru cauză de utilitate publică, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 472 din 5 iulie 2011; 18. Legea nr. 255/2010 privind exproprierea pentru cauză de utilitate publică, necesară realizării unor obiective de interes național, județean și local; 19. Ordonanța de Urgență a Guvernului nr. 195/2005 privind protecția mediului, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1196 din 30 decembrie 2005, aprobată cu modificări prin Legea nr. 265/2006 publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 586 din 6 iulie 2006, cu modificările și completările ulterioare; 20. Hotărârea Guvernului nr. 90/2010 privind organizarea și funcționarea Ministerului Culturii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 116 din 22 februarie 2010, cu modificările și completările ulterioare. <i>B. Acte normative ce urmează a fi elaborate în vederea implementării noilor dispoziții</i> 1. Norme metodologice privind protejarea bunurilor culturale prin instituirea regimului juridic de „reper al memoriei comunității”; 2. Norme metodologice de conservare-restaurare a bunurilor culturale și de autorizare a laboratoarelor de conservare-restaurare a bunurilor culturale; 3. Norme metodologice pentru evaluarea și reevaluarea financiară a bunurilor culturale;
--	---

	4. Norme metodologice de atestare a arheologilor, conservatorilor, restauratorilor, investigatorilor, specialiștilor, experților, verficatorilor și tehnicienilor din domeniul patrimoniului cultural; 5. Codul deontologic al experților și debutanților atestați în domeniile de expertiză pentru care se acordă atestare de către Ministerul Culturii; 6. Norme metodologice privind exercitarea dreptului de preempțiune al statului și al autorităților publice locale asupra bunurilor culturale și terenurilor aflate în situri arheologice; 7. Regulamentele de organizare și funcționare a organismelor științifice de specialitate ale Ministerului Culturii; 8. Norme metodologice privind taxa de patrimoniu, taxă de proximitate a monumentului istoric și timbrul monumentelor istorice; 9. Norme metodologice privind inventarierea, evidența și clasarea, clasarea de urgență și declasarea monumentelor istorice; 10. Norme metodologice privind emiterea certificatului de imunitate la clasare; 11. Norme metodologice privind întocmirea și conținutul obligației de folosință a monumentului istoric; 12. Norme metodologice de acordare a creditelor din fonduri publice, pentru lucrări de protejare a monumentelor istorice și a bunurilor culturale mobile clasate; 13. Norme metodologice de semnalizare a monumentelor istorice; 14. Normele metodologice în vederea identificării, recuperării, protejării și valorificării materialelor, obiectelor, instalațiilor și a altor elemente rezultate din unor lucrări, a căror re folosire este judicioasă din punct de vedere economic sau dictată de un interes arhitectural, arheologic, istoric, artistic, etnografic, religios, social, științific sau tehnic; 15. Ordin privind aprobarea Regulamentului cercetărilor arheologice și a procedurilor și standardelor arheologice; 16. Ordin privind aprobarea Procedurii de acordare a autorizațiilor pentru cercetarea arheologică și a
--	--

	Metodologiei de aplicare a procedurii de descărcare de sarcină arheologică; 17. Norme metodologice privind înscrierea în Lista siturilor arheologice; 18. Norme metodologice privind înscrierea în Repertoriul arheologic național; 19. Norme metodologice privind elaborarea și derularea Programului Național de Finanțare a Cercetării Arheologice; 20. Norme metodologice privind criteriile și metodologia finanțării cercetărilor arheologice de către Ministerul Culturii; 21. Ordin privind aprobarea Listei siturilor arheologice de interes național prioritar și a normelor metodologice de înscriere a unor situri arheologice în Lista siturilor arheologice de interes național prioritar; 22. Norme metodologice privind comercializarea, deținerea și utilizarea detectoarelor de metale; 23. Norme metodologice privind acordarea despăgubirilor pentru venitul agricol nerealizat ca urmare a săpăturilor arheologice; 24. Norme metodologice pentru evaluarea financiară a prejudiciului adus patrimoniului cultural național imobil; 25. Norme metodologice privind aprobarea criteriilor și procedurilor de evaluare și clasare a peisajelor culturale; 26. Norme metodologice privind elaborarea și conținutul minimal al planului de peisaj; 27. Norme metodologice privind monitorizarea peisajelor culturale și controlul îndeplinirii condiționărilor impuse; 28. Norme metodologice de evidență și inventariere a bunurilor culturale mobile; 29. Norme metodologice de clasare a bunurilor culturale mobile; 30. Norme metodologice privind regimul circulației bunurilor culturale mobile; 31. Norme metodologice privind comercializarea bunurilor culturale mobile; 32. Norme metodologice privind acordarea certificatelor de garanție guvernamentală;
--	---

	33. Norme metodologice privind conservarea si restaurarea bunurilor culturale mobile; 34. Norme metodologice de finanțare de către muzeele și colecțiile de drept public a administrării, conservării, restaurării și punerii în valoare a bunurilor încredințate de titularii dreptului de proprietate privată; 35. Norme metodologice privind eliberarea certificatului de notorietate în domeniul patrimoniului cultural imaterial; 36. Norme metodologice privind redevența pentru utilizarea expresiilor culturale tradiționale înscrise în Repertoriul Național al Patrimoniului Cultural Imaterial; 37. Norme metodologice privind acordarea titlului de „Tezaur uman viu”; 38. Norme metodologice privind delimitarea zonelor de interes etnografic; 39. Ordin privind aprobarea Programului național de protejare a patrimoniului cultural imaterial; 40. Ordin privind autorizarea serviciilor de alimentație publică în gospodăriile rurale; 41. Norme metodologice privind înființarea, acreditarea, clasificarea muzeelor, parcurilor arheologice și colecțiilor publice; 42. Normee metodologice de finanțare de către muzeele și colecțiile de drept public a administrării, conservării, restaurării și punerii în valoare a bunurilor încredințate de titularii dreptului de proprietate privată; 43. Regulamentul de organizare și funcționare a Institutului Național al Patrimoniului; 44. Regulamentul de organizare și funcționare a Institutului Național pentru Cercetare și Formare Culturală.
1 ¹ .Compatibilitatea proiectului de act normativ cu legislația în domeniul achizițiilor publice:	Proiectul nu aduce modificări legislației din domeniul achizițiilor publice, fiind compatibil cu aceasta.
2. Compatibilitatea proiectului de act normativ cu legislația comunitară în materie .	Proiectul cuprinde transpunerea Directivei 2014/60/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 15 mai 2014 privind restituirea bunurilor culturale care au părăsit ilegal teritoriul unui stat membru și de modificare a Regulamentului (UE) nr. 1.024/2012. Proiectul este compatibil cu legislația comunitară în materia circulației bunurilor culturale mobile, respectiv: Regulamentul (C.E.) nr. 116/2009 al Consiliului din 18 decembrie 2008 privind exportul bunurilor culturale (versiune codificată), Regulamentul

	de punere în aplicare (U.E.) nr. 1081/2012 al Comisiei din 09 noiembrie 2012 pentru Regulamentul (C.E.) nr. 116/2009 al Consiliului privind exportul bunurilor culturale și Regulamentul (U.E) 2019/880 al Parlamentului European și al Consiliului din 17 aprilie 2019 privind introducerea și importul bunurilor culturale.
3.Măsuri normative necesare aplicării directe a actelor normative comunitare:	Acte normative aprobate prin ordin al ministrului culturii; Norme metodologice de conservare-restaurare a bunurilor culturale și de autorizare a laboratoarelor de conservare-restaurare a bunurilor culturale; Norme metodologice de atestare a arheologilor, conservatorilor, restauratorilor, investigatorilor, specialiștilor, experților, verficatorilor și tehnicienilor din domeniul patrimoniului cultural; Norme metodologice privind autorizarea operatorilor economici care desfășoară activități de cercetări, proiectare și executare de lucrări asupra monumentelor istorice; Norme metodologice privind regimul circulației bunurilor culturale mobile; Norme metodologice privind comercializarea bunurilor culturale mobile.
4.Hotărâri ale Curții de Justiție a Uniunii Europene (trimiteri la doctrina juridică) - se va indica jurisprudența comunitară incidentă în domeniul reglementat prin proiectul de act normativ cu menționarea interpretărilor Curții, relevante pentru transpunerea sau implementarea prevederilor legale respective.	Nu este cazul.
5.Alte acte normative și/sau documente internaționale din care decurg angajamente, făcându-se referire la un anume acord, o anume rezoluție sau recomandare internațională ori la alt document al unei organizații internaționale:	- Convenției asupra protecției patrimoniului cultural subacvatic adoptată la Paris la 2 noiembrie 2001, la care România a aderat prin Legea nr. 99/2007. - Peisajul cultural: - Convenția Europeană a Peisajului de la Florența adoptată la 20 octombrie 2000 – ratificată prin Legea nr. 451/2002, - racordarea cadrului legal național la legislația internațională referitoare la protecția patrimoniului cultural și la planificarea spațială, cu respectarea orientărilor date de Organizația Națiunilor Unite (prin UNESCO) privind protecția integrată a patrimoniului cultural și a mediului. - Bunuri culturale mobile - Convenția asupra măsurilor ce urmează a fi luate pentru interzicerea și împiedicarea operațiunilor ilicite de import, export și transfer de proprietate al bunurilor culturale, adoptată de Conferința generală a Organizației Națiunilor Unite pentru Educație, Știință și Cultură la Paris la 14 noiembrie 1970 (Legea nr. 79/1993); Ghidului operațional pentru Implementarea Convenției asupra măsurilor ce urmează a fi luate

	pentru interzicerea și împiedicarea operațiunilor ilicite de import, export și transfer de proprietate al bunurilor culturale (UNESCO, Paris, 1970); principiile enunțate în Codul etic pentru comercianții de bunuri culturale al UNESCO. - Rezoluția privind terminologia pentru caracterizarea conservării patrimoniului cultural material adoptată de membrii ICOM-CC (Comitetului pentru Conservare al Consiliului Internațional al Muzeelor) la cea de-a 15-a Conferință trienală, New Delhi, 22-26 septembrie 2008.
6. Alte informații	Nu este cazul.
Secțiunea a 6-a Consultările efectuate în vederea elaborării proiectului de act normativ	
11. Informații privind procesul de consultare cu organizații neguvernamentale, institute de cercetare și alte organisme implicate:	În procesul de elaborare a Codului au fost organizate consultări prealabile cu privire la conținutul noii reglementări autoritățile, instituțiilor și organismelor cu experiență în domeniu și/sau a căror activitate este incidentă patrimoniului cultural: • Arhivele Naționale ale României; • Artmark Estate; • Asociația peisagistilor din România; • Asociația Municipiilor din România; • Asociația Profesională a Urbaniștilor din România; • Biblioteca Națională a României; • Biserica Ortodoxă Română; • Centrul Cultural Județean „Teodor Burada” – Constanța; • Centrul Județean de Cultură și Artă – Buzău; • Consiliul Legislativ; • Federația pentru patrimoniu transilvanean – TransylvaNet; • Ministerul Finanțelor; • Ministerul Public – Parchetul de pe Înalta Curte de Casație și Justiție; • Muzeul Național al Țăranului Român; • Ordinul Arhitecților din România; • Registrul Urbaniștilor din România; • Secretariatul de Stat pentru Culte; • Transilvania Trust; • Uniunea Arhitecților din România; • Uniunea Națională a Restauratorilor de Monumente Istorice; • Uniunea Națională a Restauratorilor din România; • Universitatea Hyperion. De asemenea, au fost organizate mai multe consultări prealabile cu serviciile publice deconcentrate ale Ministerului Culturii. Rapoartele de inventariere și analiză a legislației din domeniul patrimoniului cultural, în procesul de elaborare a Codului, au fost prezentate public în cadrul unor evenimente organizate la sediul Ministerului Culturii, la Direcția Județeană pentru Cultură

	Timiș din municipiul Timișoara, la Complexul Muzeal Național „Moldova” din municipiul Iași, la Muzeul Național de Istorie a Transilvaniei din municipiul Cluj-Napoca. Rapoartele de inventariere și analiză a legislației au fost disponibile online, pe site-ul proiectului, pentru consultare, cei interesați putând transmite observații asupra lor, până la data de 15 decembrie 2019.
2. Fundamentarea alegerii organizațiilor cu care a avut loc consultarea, precum și a modului în care activitatea acestor organizații este legată de obiectul proiectului de act normativ	Organizațiile cu care a avut loc consultarea au fost alese raportat la obiectul de reglementare a Codului, cu luarea în considerare a experienței și/sau notorietății acestora în diversele arii ale patrimoniului cultural, cunoștințele de specialitate în domeniul anumitor secțiuni a căror reglementare este vizată a fi îmbunătățită prin prezentul act normativ – domeniul finanțării – Ministerul Finanțelor; - sancționarea faptelor care prejudiciază bunurile culturale – Ministerul Public, Corpul de Control al ministerului soluții legislative – Consiliul legislativ, regimul special al unor bunuri – Secretariatul de Stat pentru Culte, Arhivele Naționale, Uniunea Națională a Restauratorilor de Monumente Istorice, Biblioteca Națională, Arhivele Naționale, Biserica Ortodoxă Română. De asemenea, consultarea a fost publică și deschisă tuturor celor interesați – fiind invitați să comunice observații și propuneri cu privire la rapoartele de inventariere publicate pe site-ul Unității de Management a Proiectului din cadrul Ministerului Culturii.
3. Consultările organizate cu autoritățile administrației publice locale, în situația în care proiectul de act normativ are ca obiect activități ale acestor autorități, în condițiile Hotărârii Guvernului nr. 521/2005 privind procedura de consultare a structurilor asociative ale autorităților administrației publice locale la elaborarea proiectelor de acte normative	Necesită consultarea structurilor asociative ale autorităților administrației publice locale, în condițiile Hotărârii Guvernului nr. 521/2005.
4. Consultările desfășurate în cadrul consiliilor interministeriale, în conformitate cu prevederile Hotărârii Guvernului nr. 750/2005 privind constituirea consiliilor interministeriale permanente	Nu este cazul.
5. Având în vedere dispozițiile Legii nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, republicată, și ale Hotărârii Guvernului nr. 561/2009 pentru aprobarea Regulamentului privind procedurile, la nivelul Guvernului, pentru elaborarea,	Necesită avizul: a) Consiliul Legislativ; b) Consiliul Suprem de Apărare a Țării; c) Consiliul Economic și Social;

avizarea și prezentarea proiectelor de acte normative spre adoptare, republicată, cu modificările și completările ulterioare, trebuie notate informații privind necesitatea avizării proiectului de act normativ de către următoarele instituții: a) Consiliul Legislativ; b) Consiliul Suprem de Apărare a Țării; c) Consiliul Economic și Social; d) Consiliul Concurenței; e) Curtea de Conturi. Este nevoie de informații detaliate numai în cazul în care au existat obiecții semnificative ale instituțiilor menționate, care nu au fost luate în considerare.	
6. Alte informații	Nu este cazul.
Secțiunea a 7-a Activități de informare publică privind elaborarea și implementarea proiectului de act normativ	Informarea publică privind elaborarea și implementarea proiectului s-au realizat online, prin publicare pe paginile de internet ale Ministerului Culturii – cultura.ro, umpcultura.ro.
1. Informarea societății civile cu privire la necesitatea elaborării proiectului de act normativ	Proiectul a fost elaborat cu respectarea prevederilor Legii nr. 52/2003 privind transparența decizională în administrația publică și a fost afișat pe site-ul Ministerului Culturii în data de 10.02.2022.
2. Informarea societății civile cu privire la eventualul impact asupra mediului în urma implementării proiectului de act normativ, precum și efectele asupra sănătății și securității cetățenilor sau diversității biologice	Proiectul nu se referă la acest aspect.
3. Alte informații	Nu este cazul.
Secțiunea a 8-a Măsurile de implementare	
1. Măsurile de punere în aplicare a proiectului de act normativ de către autoritățile administrației publice centrale și/sau locale - înființarea unor noi organisme sau extinderea competențelor instituțiilor existente	Măsurile necesare punerii în aplicare a proiectului de act normativ sunt: - elaborarea de către Ministerul Culturii a normelor subsecvente Codului, necesare pentru punerea în aplicare dispozițiilor acestuia; - înființarea de secții ale Institutului Național al Patrimoniului;
2. Alte informații	Nu este cazul.

În considerarea celor evocate, supunem spre adoptare Guvernului, prezentul proiect de lege privind Codul patrimoniului cultural.

**LUCIAN ROMAȘCANU,
MINISTRUL CULTURII**

**AVIZĂM:
SORIN-MIHAI CÎMPEANU,
MINISTRUL EDUCAȚIEI**

**IOAN MARCEL BOLOȘ,
MINISTRUL AL CERCETĂRII, INOVĂRII ȘI DIGITALIZĂRII**

**MARIUS-CONSTANTIN BUDĂI,
MINISTRUL MUNCII ȘI SOLIDARITĂȚII SOCIALE**

**FLORIN MARIAN SPĂTARU,
MINISTRUL ECONOMIEI**

**SORIN MIHAI GRINDEANU,
VICEPRIM-MINISTRU,
MINISTRUL TRANSPORTURILOR ȘI INFRASTRUCTURII**

**VIRGIL-DANIEL POPESCU,
MINISTRUL ENERGIEI**

**CAROL-EDUARD NOVÁK,
MINISTRUL SPORTULUI**

În considerarea celor evocate, supunem spre adoptare Guvernului, prezentul proiect de lege privind Codul patrimoniului cultural.

**LUCIAN ROMAȘCANU,
MINISTRUL CULTURII**

**AVIZĂM:
ALEXANDRU RAFILA,
MINISTRUL SĂNĂTĂȚII**

**BARNA TÁNCZOS,
MINISTRUL MEDIULUI, APELOR ȘI PĂDURILOR**

**ADRIAN-IONUȚ CHESNOIU,
MINISTRUL AGRICULTURII ȘI DEZVOLTĂRII RURALE**

**CONSTANTIN-DANIEL CADARIU,
MINISTRUL ANTREPRENORIALITĂȚII ȘI TURISMULUI**

**DAN VÎLCEANU,
MINISTRUL INVESTIȚIILOR ȘI PROIECTELOR EUROPENE**

**MARIAN NEACȘU,
SECRETAR GENERAL AL GUVERNULUI**

**BOGDAN LUCIAN AURESCU,
MINISTRUL AFACERILOR EXTERNE**

În considerarea celor evocate, supunem spre adoptare Guvernului, prezentul proiect de lege privind Codul patrimoniului cultural.

**LUCIAN ROMAȘCANU,
MINISTRUL CULTURII**

**AVIZĂM:
VICTOR OPASCHI, SECRETAR DE STAT,
SECRETARIATUL DE STAT PENTRU CULTE**

**CĂTĂLIN - VALENTIN NEGOI - NIȚĂ, DIRECTOR,
AGENȚIA NAȚIONALĂ ANTIDROG**

**LUCIAN NICOLAE BODE,
MINISTRUL AFACERILOR INTERNE**

**VASILE DÎNCU,
MINISTRUL APĂRĂRII NAȚIONALE**

**ADRIAN CÂCIU,
MINISTRUL FINANȚELOR**

**MARIAN-CĂTĂLIN PREDOIU,
MINISTRUL JUSTIȚIEI**